

ΤΡΙΚΥΜΙΑ!

Καιρός τό περιοδικό μας νά στραφεί σέ άλλα θέματα! Μετά τίν άφιέ-
ρωση δύο τευχών στήν κομβική επέτειο τών διακοσίων (200) έτών
άπό τίν έθνική μας παλιγγενεσία, αλλά και τίν άναφορά προηγουμένως σέ
θέματα τής τοπικής μας Έκκλησίας και τής περιοχής μας, καιρός εΐναι νά
περάσουμε σέ κάτι πιό έξειδικευμένο, σέ κάτι γενικότερου ένδιαφέροντος, σέ
κάτι στό όποιο ή πρόσφατη περίοδος τής πανδημίας απέδειξε ότι έχουμε δρα-
ματική έλλειψη γνώσης, τραγική ύστέρηση ήθους και άρτηριοσκληρωτικό
έγκλωβισμό σέ κείμενα και πιστεύματα του παρελθόντος, τά όποια μπορεί νά
βοήθησαν τίν έποχή στήν όποία πρωτοεμφανίστηκαν και άναπτύχθηκαν,
σίμερα όμως, μετά τίν διαφορετική θεώρηση τών πραγμάτων, τίν εξέλιξη τής
έπιστήμης και τά νέα δεδομένα, άποτελούν ίσχυρή τροχοπέδη στήν ανθρωπι-
νη έλευθερία, ένισχύουν τίν έμμονική προσήλωσι σέ ιδεοληψίες και καλλιερ-
γούν τόν φανατισμό και τίν θρησκοληψία.

Μετά άπό δύο χρόνια πανδημίας, κατά τίν όποία, όπως και άλλοτε γρά-
ψαμε και εΐπαμε, αναδείχθηκαν τό τραγικό έλλειμμα παιδείας στήν κοινωνία
και τό άναρετικό του έκκλησιαστικού ήθους άπίστευτο έλλειμμα κατήχησης
στήν Έκκλησία, ό λαός μας αισθάνεται φοβερά μπερδεμένος. Τό ασύδοτο δια-
δίκτυο και ή έλεγγόμενη τηλεοραση έχουν όδηγήσει σέ τέτοια σύγχυση, ώστε
ό μέσος Έλληνας νά μπορεί μόνον νά δυσπιστεί και νά φοβάται, σέ μία περιο-
δο έκτακτης ανάγκης, κατά τίν όποία ή ενιαία στάση και ή συμμόρφωση τής
κοινωνίας προς τίς όδηγίες τών ειδικών άποτελεί τίν μόνη αναγκαία και ίκανή
συνθήκη για έξοδο άπό τίν κρίση. Συνάμα ό έναγκαλισμός τής μικροπολιτικής
μέ τά ύγειονομικά θέματα και τίς έκκλησιαστικές άποφάσεις, έδρασε άκόμη
πιό άναρετικά ως προς τίν σοβαρότητα και τίν αΐσθηση ευθύνης πού θά
πρέπει νά χαρακτηρίζει όσους έκφράζουν δημόσιο λόγο και όδήγησε σέ παρε-
ξηγήσεις και πλαστές έντυπώσεις.

Έτσι, «έπειδήπερ πολλοί έπεχείρησαν ανατάξασθαι διήγησιν περι τών
πεπληροφορημένων έν ήμιν πραγμάτων, καθώς παρέδσαν ήμιν οί άπ' άρχής
αυτόπται και ύπηρέται γενόμενοι του λόγου, έδοξε κάμοι, παρηκολουθηκότι
άνωθεν πᾶσιν ακριβώς, καθεξής γράψαι, (...)» (Λουκ, 1, 1-4). Τό παρόν τεύχος
εΐναι άφιερωμένο στήν Βιοηθική! Στην ήθική θεώρηση τής προσόδου τής σύγ-
χρονης ιατρικής και τής μοντέρνας τεχνολογίας, τίς αντιρρήσεις ή ένστάσεις
πού κατά καιρούς έχουν έκφρασθει, αλλά και τά πλαίσια μέσα στα όποια πρέ-

πει νά προάγεται ἡ ἐπιστήμη μέ ἀσφάλεια γιά τόν ἄνθρωπο καί τό μέλλον του.

Τά θέματα πού ἀναπτύσσονται στό παρόν τεύχος εἶναι ἐν πολλοῖς ἄγνωστα, terra incognita, γιά τήν πλειοψηφία τῶν συμπολιτῶν μας. Τά περισσότερα ἔχουν βρεῖ τήν ἀφορμή τους σέ ἐπιστημονικοφανεῖς¹ θεωρήσεις τῶν ὁποίων ἡ ἀνατροπή ἐπιχειρεῖται στίς σελίδες τοῦ παρόντος τεύχους. Μέ τό παρόν ἀφιέρωμα προσπαθοῦμε τρία τινά. Πρῶτον, νά δοξάσουμε τόν Ἅγιο Θεό γιά τό πολύτιμο δῶρο πού ἔδωσε στόν ἄνθρωπο καί λέγεται νοῦς! Μέ τόν νοῦ ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ καί σκέπτεται, συνάγει συμπεράσματα, παρατηρεῖ, ἐπικοινωνεῖ, οἰκοδομεῖ ἀνθρώπινες σχέσεις καί παρᾶγει ἐπιστήμη. Εἶναι μεγάλη ἁμαρτία αὐτό τό μοναδικό δῶρο τοῦ Θεοῦ στόν ἄνθρωπο, νά τό ὑποτιμᾶμε, νά τό ὑποτάσσουμε στόν παραλογισμό τῆς ιδεοληψίας ἢ καί νά τό κακοποιῶμε μέ «ληστές λογισμούς» (Β΄ Στιχηρό Ἰδιόμελο τῶν Ἀποστίχων τοῦ Κατανυκτικοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Δ΄ Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν - Ἰωάννου τῆς Κλίμακος)! Δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι οἱ Πατέρες μας στά πλαίσια τῆς νηπτικῆς-πνευματικῆς προσπάθειας τοῦ ἀνθρώπου νά πλησιάσει τόν Ἅγιο Θεό, μιλοῦν γιά κάθαρση καί σπὴν συνέχεια γιά φωτισμό τοῦ νοῦς, ὡς ἀπαραίτητο χαρακτηριστικό τοῦ ἔνθεου ἀνθρώπου. Δεύτερον, νά κατανοήσουμε τά ὄριά μας! Νά παραδεχθοῦμε ὅτι δέν εἴμαστε παντογῶστες, οὔτε ἐπαίοντες ἐπὶ παντός ἐπιστητοῦ. Νά ἀποδεχθοῦμε ὅτι, ἰδίως σέ κρίσιμα θέματα, ἐπιβάλλεται νά ἀφήσουμε τοὺς εἰδικούς νά μιλοῦν κι ἔμεις, ἀφοῦ ἀκούσουμε προσεκτικά καί διευκρινίσουμε τυχόν ἀπορίες μας, νά συνεργαστοῦμε κι ὄχι νά ἀντιταχθοῦμε δι᾿ ἑαυτὸν ἐπειδή «ἔμεις ξέρομε καλύτερα»²... Τρίτον, νά πολεμήσουμε τήν συκοφαντία ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων τῆς Ἐκκλησίας! Συστηματικά καί συγκεκριμένα χαλκεῖα στόν ἔντυπο καί ἠλεκτρονικό τύπο ἀποδίδουν ἀνύπαρκτες κατηγορίες καί βυρσοδομοῦν ἐναντίον Συνόδων, Πατριαρχῶν, Μητροπολιτῶν, Κληρικῶν πού τηροῦν τό αὐτονόητο. Τήν ὑπακοή τους σπὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ! Τοὺς ὑβρίζουν, ὑπνομεύουν τήν θεολογική καί ἐπιστημονική τους

¹ Ἐπιστημονικοφανεῖς εἶναι οἱ θεωρήσεις πού δέν ἔχουν ἐπιστημονική βάση, αὐτὸς ὁ ὁποῖος τίς παρουσιάζει ὅμως, τίς ἐμφανίζει μέ ψεύτικο μανδύα ἐπιστημοσύνης. Στὴν πραγματικότητα εἶναι παγίδα γιά τοὺς μὴ ἐπαίοντες καί τοὺς ἀφελεῖς, τοὺς ὁποίους παρασύρει χειραγωγώντας τους.

² Τό λέω αὐτό γιά πολλά περιστατικά, ἀλλά καί διότι ξαφνικά σπὴν πόλη μας ἕνας δικηγόρος, ἕνας ἰδιωτικός υπάλληλος καί μιά νοικοκυρά ἐμφανίζονται νά ὑπογράφουν ἕνα κείμενο ὑποτίθεται θεολογικό, ὑποτίθεται ἐκφραστικό ἐπιστημονικῶν ἀνησυχιῶν, μέ τό ὅποιο εἶχαν τό θράσος νά ἀντιτάσσονται καί νά ὑπνομεύουν ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου... Περὶ τὸ νά ποῦμε ὅτι καί μόνη ἡ ἀνάγνωσις αὐτοῦ τοῦ κειμένου εἶναι χάσιμο χρόνου, ἀποδεικνύει ἀγνοία καί σέ θέματα Πίστεως καί σέ θέματα ἐπιστήμης καί τελικά, μᾶλλον ἐκθέτει ἀνεπανόρθωτα τοὺς ὑπογράφοντες, ἰδίως ὅταν, ἔστω συγκεκριμένα, διατυπώνει ἀπειλές.

κατάρτιση, τούς άπαξιώνουν, μόνο καί μόνο για νά κλονίσουν τήν έμπιστοσύνη καί ύπακοή τοῦ κόσμου ἢ ἔστω τῶν όπαδῶν τους πρός τά έκκλησιαστικά θέσµα. Θέλουν τούς άνυποψίαστους, εύκολα θύµατά τους. Θέλουν νά ύπερτονίζεταί ἡ τελικά άνύπαρκτη Άγιότητά τους, «ώστε πλανῆσαι, εἰ δυνατόν, καί τούς έκλεκτούς» (Ματθ. 24, 24). Ἐνῶ κατηγοροῦν άλλους, τελικά οἱ ἴδιοι άποδεικνύονται «λύκοι βαρεῖς (...) μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιµνίου· (...) άνδρες λαλοῦντες διεστραµµένα τοῦ άποσπᾶν τούς µαθητάς όπίσω αὐτῶν» (Πράξ. 20, 29-30). Πραγματικά ζοῦµε σέ άποκαλυπτικούς καιρούς, όχι ὁµως, ὅπως τούς φαντάζονται οἱ διαστροφεῖς τῆς Θεόδοτης Ἀλήθειας τῶν Ἱερῶν µας Κειµένων, αλλά ὑπό τήν ἔννοια ὅτι αὐτοί πού φωνάζουν τελικά άποδεικνύονται τά ένεργούµενα τοῦ διαβόλου, ψευδόχριστοι καί ψευδοπροφῆτες. Μεθοδικά, κατόρθωσαν νά δημιουργηθεῖ ἡ ψευδής έντύπωση ὅτι «έλέγχουν τήν Ἐκκλησία», ἡ ὁποία αντίδρᾷ σέ κάθε έπιστημονική προσπάθεια καί εξέλιξεταί στό πλέον άναρχικό καί αντίδραστικό στοιχείο τῆς κοινωνίας µας. Αὐτό δέν εἶναι αλήθεια. Δέν ἰσχύει. Εἶναι ἡ πλάνη ὁρισµένων πού προσπαθοῦν φασιστικά νά τήν έπιβάλουν σέ µιά κοινωνία πού δέν ἔχει πού άλλου νά στηριχθεῖ, παρά µόνον στήν Ἐκκλησία.

Φυσικά καί στό τεῦχος αὐτό συνυπάρχουν κοντά στό βασικό θέμα οἱ έπιμέρους ένότητες. Δεύτερο κυρίαρχο στοιχείο τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ, τό άφιέρωμα στό Ἄµπελάκια! Μαζί καί ἡ μνήμη παλαιότερων μορφῶν τῆς τοπικῆς µας Ἐκκλησίας πού διακόνησαν εἴτε στό Ἄναλόγια, εἴτε στό Ἱερά Θυσιαστήρια, εἴτε σέ ειδικές θέσεις πού τούς κάλεσε ἡ Ἐκκλησία.

Ἐκφράζοµε τίς εὐγνώµονες εὐχαριστίες µας σέ ὅσους συνέβαλαν στήν έκδοση τοῦ παρόντος ἔβδοµου (7^{οῦ}!!!) τεύχους τοῦ έπιστημονικοῦ µας περιοδικοῦ. Ἰδίως στους Σεβασµιωτάτους Μητροπολίτη Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς κ. Νικόλαο καί Ἀρχιεπίσκοπο Αὐστραλίας κ. Μακάριο, όχι µόνον για τήν έξαιρετική καί τόσο διαφωτιστική ανάπτυξη τῶν θεµάτων τους, αλλά καί για τό ὅτι κουράστηκαν ὑπερβαλλόντως συντάσσοντας τά κείµενά τους σέ περίοδο πολλαπλῶν λειτουργικῶν, ποιµαντικῶν καί διοικητικῶν ὑποχρεώσεων, ὅπως ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Εὐχαριστῶ τόν Πρωτοσύγκελλό µου, Πανοσιολ. Ἀρχµανδρίτη κ. Ἰγνάτιο Μουρτζανό για τήν συμβολή του, αλλά καί τήν ὀλοκληρωτική άνάλωσή του στήν διακονία τοῦ φρικτοῦ Γολγοθά, στό πλαίσια τῶν πολλῶν εὐθυνῶν καί ὑποχρεώσεών του πρός τήν Τοπική µας Ἐκκλησία. Τούς σεβαστούς Πανεπιστηµιακούς Καθηγητές τούς εὐχαριστῶ, όχι µόνον για τά ἄρθρα τους, αλλά καί για τήν έμπιστοσύνη καί στήριξη πρός τό περιοδικό τῆς Ἱεραῆς µας Μητροπόλεως. Για τούς τακτικούς µας συνεργά-

τες ὅτι καί νά πῶ εἶναι ἀπελπιστικά λίγο καί φτωχό. Σηκώνουν τό βάρος καί κατορθώνουν κάθε φορά νά πηγαίνουν τό περιοδικό πολύ πιό ψηλά. Ἡ Χάρι τοῦ Ἁγίου Θεοῦ νά εὐλογεῖ καί νά φωτίζει τούς πάντες, τόσο ὅσους ἔγραψαν, ὅσο καί ὅσους διαβάζουν τό παρόν τεῦχος. Ὁ Θεός μαζί μας.

† Ὁ Λαρίσης καί Τυρνάβου Ἱερώνυμος